

om, troer jeg, at det er en Selyfølge, at Amtsraadene, baade kunne og ville conferere; men jeg troer rigtignok, at det hører til hele den Kredts af Forarbejder og Forberedelser, som det maa overlades til Vedkommende at træffe efter bedste Skjøn, og hvorom en Lov ikke hvergang kan indeholde udtømmende Anvisninger. Det er en Forudsætning, der ligger til Grund for enhver Lov, som indeholder Afgjørelser for en Autoritet, at den vil søge at skaffe sig de fornødne Oplysninger. Derimod erkjender jeg fuldkomment, at om det end ikke er en uafviselig Nødvendighed, saa vil det dog være hensigtsmæssigt og passende at indskyde: „efter forudgaaet Forhandling med Communalbestyrelsen;“ thi medens det er vist, at Amtsraadet er en ligesaa lovlig og berettiget Repræsentation af Landbefolkningen som Sogneforstanderskaberne, gjælder dette naturligtvis ikke med Hensyn til Kjøbstædernes Communalbestyrelser, og det er derfor en Bestemmelse, der følger af sig selv. Forøvrigt har den ærede Minister gjort opmærksom paa, at netop fordi det er et Spørgsmaal, der i høieste Grad interesserer alle Vedkommende, ville alle Vedkommende igjennem en offentlig Opfordring have Anledning til at udtale sig, inden Sagen bliver endeligt slaaet fast; men jeg erkjender, at det er mere passende, at der skeer en særlig skriftlig Henvendelse til Communalbestyrelsen, og jeg skal derfor forebringe dette for Udvalget. Paa Udvalgets Vegne kan jeg strax erklære, at det ikke har været vor Mening, at Justitsministerens Afgjørelse kun skulde bestaae i et reent Enten — Eller, en Stadfæstelse eller en Forkastelse, skøndt han, selv da, meget godt kunde naae sit Maal ved at vedblive at forkaste, indtil han fik et Forslag efter sit Ønske; men det er mig, som sagt, fuldkommen klart, at det ingenlunde har været Udvalgets Mening. Tværtimod har Udvalget havt et meget bestemt Ønske om, at denne Sag maatte blive saa omhyggeligt forberedt og overveiet gjennem alle Instantser, at den Afgjørelse, der blev endeligt truffen, af alle Vedkommende og i Tidens Løb maatte erkjendes for det Rette, og dertil hører, at Justitsministeren ved den endelige Afgjørelse kan tage alle Hensyn under Overveielse, ligesom det er

aldeles nødvendigt, at hvor der skal dannes særlige Kredse af Landsfogne, der høre til forskellige Amter, og Enighed ikke kan tilveiebringes imellem Amtsraadene, en Afgjørelse da endeligt træffes af Ministeriet. Med Hensyn til § 4 troer jeg, at Udvalget har naaet det samme Maal af Garantie som Udkastet; thi vel fritager Udkastet den Paagjældende for at modtage nyt Valg inden Udløbet af et saa stort Antal Aar som det, hvori han har fungeret, men paa den anden Side fritager det ham for alle andre offentlige Ombud. Dette Sidste har Udvalget anseet for betænkeligt, men fundet det mere tilraadeligt ikke at tvinge en Mand til, efter at han i længere Tid har været fra Forretningerne, at tiltræde samme. Det er fuldkommen rigtigt, hvad den ærede Minister bemærkede med Hensyn til § 9, at det er en ved en senere indført Redaction opstaaet Incurie, naar der staaer „samme Kasse.“ Hvad forøvrigt Udredelsen af Reisesgodtgjørelserne angaaer, da er jo den Mulighed ikke udelukket, at den nye gode Forstaaelse kunde gaae saa vidt, at Kjøbstæderne valgte Landmænd, og det vilde da være en særegen Maade at anerkjende denne gjensidige Imødekommen, naar Amtsrepartitionsfondet skulde betale Reiseomkostningerne for Kjøbstadrepræsentationen. Jeg troer imidlertid, at den af den ærede Minister antydede Ændring meget let vil finde Indgang hos Udvalget, og at Forslag hertil vil blive stillet til 3die Behandling, og jeg skal endnu kun tilføie et Par Ord, — og virkelig kun et Par Ord — med Hensyn til den Bemærkning, der er gjort af et af Udvalgets Medlemmer (Drejer), da der ikke er stillet noget Ændringsforslag i denne Retning, og dette Spørgsmaal vil faae mere end tilstrækkelig Leilighed til i en nær forestaaende Anledning at tumle sig her i Salen. Jeg skal altsaa tillade mig at bemærke, at Amtsraadet er en ligesaa gyldig og berettiget Repræsentation som Sogneforstanderskabet, og at det væsentligt er indstiftet til at varetage de Anliggender, der gaae ud over Sognekredsen, hvilket netop finder Anvendelse paa nærværende Tilfælde. Der kan saaledes efter min Mening ikke være den mindste Betænkelighed ved at overlade Amtsraadet dette Valg; thi vel